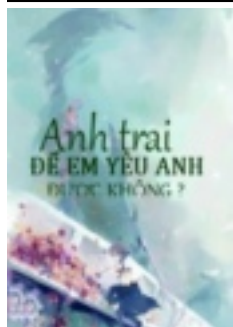

Anh Trai, Để Em Yêu Anh, Được Không?

Contents

Anh Trai, Để Em Yêu Anh, Được Không?	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13
12. Chương 12	14
13. Chương 13	15
14. Chương 14	17
15. Chương Cuối	18

Anh Trai, Để Em Yêu Anh, Được Không?

Giới thiệu

Tất cả đều tan biến. . . cha cô, mẹ cô, cả những bông hoa hồng trắng kia cũng bị chôn vùi dưới lớp c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-trai-de-em-yeu-anh-duoc-khong>

1. Chương 1

Hai tháng cũng dần trôi qua.

Hứa Oanh mệt mỏi ngã mình trên nền cỏ xanh mượt, cô nhìn bầu trời cao rộng trước mắt, những đám mây với những hình thù kì lạ. Cô mỉm cười, giờ đây, cô đã không còn nhớ đến hắn nữa, có lẽ hai người thực chất không thể gặp lại nhau. Lần gặp mặt trước, có lẽ nào chỉ là hai chữ “duyên nợ” ?.

Cô khẽ nhắm mắt, dưới những làn gió thổi vi vu mát rượi, cô không biết mình đã ngủ từ lúc nào, đến khi thức dậy, cô thấy bầu trời đã đen kịt. Hứa Oanh hoảng hốt choàng dậy, trên người cô còn có một chiếc áo khoác. Hứa Oanh ngây ngốc nhìn chiếc áo trên người mình, nó có mùi hương rất lạ, một mùi thơm nhẹ nhẹ.

“Cậu ngủ như heo” Âm thanh truyền đến tai cô, Hứa Oanh giật mình quay qua bên cạnh, dưới ánh trăng mập mờ, cô không nhìn thấy rõ gương mặt của người đó , nhưng giọng nói này nghe rất quen, Hứa Oanh sát lại gần hắn, chăm chú nhìn từng đường nét trên gương mặt tuyệt mỹ của hắn.

“Du Hạo, có đúng là cậu không vậy?”

“Tôi đúng là Du Hạo, nhưng mà cậu còn nhớ tôi sao?”

“Ồm, cứ như quen nhau từ trước vậy, nên đến giờ tôi vẫn nhớ”.Hứa Oanh ngạc nhiên hết cỡ , chỉ vài tiếng trước , cô đã nghĩ rằng cả đời này sẽ không còn cơ hội gặp lại hắn , vậy mà giờ đây , hắn lại xuất hiện ngay trước mặt cô , còn khẳng định , bản thân hắn chính là Du Hạo . Cảm xúc trong lòng cô trở lên dạt dào , cô vươn tay ôm lấy cổ hắn , thì chiếc cằm nhỏ nhả lên vai hắn , nước mắt không ngừng chảy ra như suối nước nóng .

Du Hạo mỉm cười - Đồ ngốc ! Chúng ta đương nhiên biết nhau, thậm chí cũng rất thân thuộc.

“Tôi đã chờ cậu hai tháng” Cô khóc lóc, trách mắng hắn “Tại sao bây giờ cậu mới đến, tôi đã rất nhớ cậu”.

“Ha ha, cậu thật nực cười, chúng ta đâu có thân thiết tới mức như vậy?”.

“Tại tôi thấy chúng ta có khả năng mà”.

“Khả năng gì chứ”

“Thì làm bạn đó”

...

Những ngày qua , hôm nào hắn cũng tới nơi này, nhìn ngắm cô từ phía xa. Hôm nay đáng lẽ cũng sẽ như vậy, hắn sẽ ngắm nhìn cho đến khi cô rời đi, nhưng bản thân cô lại ngủ ngon lành không biết nguy hiểm đang rình rập, một kẻ háo sắc nào đó đã có ý nghĩ xấu xa làm tổn hại cô, hắn không chấp nhận điều này, chính vì vậy đã xông đến đánh cho tên háo sắc đó một trận, sau đó ngồi bên cạnh ngắm nhìn cô.

Lúc cô ngủ, gương mặt cô rất hiền lành, nước da trắng mịn khẽ ửng hồng, đôi môi mọng đỏ mím chặt, toàn thân nhỏ bé nằm co ro trong lùm cỏ xanh mượt. Hắn nghĩ rằng, cô là một thiên thần xinh đẹp, thiên thần khiến trái tim lạnh lẽo bấy lâu được sưởi ấm, có lẽ chỉ đơn giản là như vậy.

Hắn cúi xuống nói nhỏ vào tai cô “Ồm, thì bạn”.

“Thật ?”

“Bộ cậu nghĩ tôi đùa ?”

“Không ! Không phải..”

...

Hai người nắm tay nhau đi trên đồng cỏ xanh mượt, ngắm nhìn cảnh vật yên bình xung quanh hồ nước lớn, những làn gió lạnh thổi qua khiến cô run người, nhưng cô không hề sợ hãi, bởi từ giờ phút này, cô không hề đơn độc một mình, cô đã có một người bạn cho riêng mình.

“Những năm qua, sống vẫn tốt chứ ?”.

Hứa Oanh buồn bã trả lời “Tốt ! Chỉ là có chút đơn độc”.

“Đơn độc như thế nào ?”

“Thì đại khái là không có bạn bè, không có người thân, cũng không có ai đối xử tốt, lại luôn bị bắt nạt...vv”

“Nhưng từ giờ đã có tôi”.

“Phải rồi”.

...

Tình bạn của hai người thật đặc biệt, đây phải chăng chính là “định mệnh” hay là “Định mệnh trên đũa !”.

2. Chương 2

Hứa Oanh mệt mỏi tha cái cặp sách nặng nề của mình, khi bước đến hành lang, cô bị một đám nữ sinh chặn lại. Một người trong số đó chính là Hoa Hoa, cô lớp trưởng đáng kính của Hứa Oanh.

Hoa Hoa hiện giờ đang đứng trước mặt cô, nụ cười trên môi Hoa Hoa vang lên rất rùng rợn, cô nuốt khan một tiếng, khẽ ngẩng lên nhìn Hoa Hoa. Cô không biết mục đích họ nhắm đến cô là gì, nhưng chắc cũng không hề tốt lành. Hứa Oanh lùi người vào góc tường, sợ hãi nhìn sắc mặt đáng sợ của từng người, lần này cũng không giống với những lần trước, trên tay họ có gậy, có thắt lưng da, còn có cả một xô nước bẩn. Trong đầu Hứa Oanh sớm đã tưởng tượng ra những chuyện sắp xảy ra với mình, đây tuy không phải lần một lần hai nhưng Hứa Oanh lại có chút bất an trong lòng.

“Hoa Hoa” Hứa Oanh run run hỏi “Tôi đã làm gì khiến cậu không vừa lòng sao ?”.

Hoa Hoa cười lạnh, bàn tay giơ lên cao rồi tát mạnh vào mặt cô, Hứa Oanh bất ngờ không kịp né tránh, gương mặt lệch hẳn sang một bên, bờ má trắng mịn đã in đậm một vết đỏ, cô bị cái tát này làm cho choáng, những tiếng chửi rủa của Hoa Hoa vẫn vang lên bên tai cô.

“Là tao thích đánh mày, được không ?” Hoa Hoa mạnh tay tóm lấy tóc của Hứa Oanh giật mạnh xuống dưới, lấy khuỷu chân húc mạnh vào mặt cô. Hứa Oanh đau đớn ôm lấy mặt mình, lại bị bàn tay Hoa Hoa giật ngược lên trên, mái tóc mềm mượt của cô bị dày vò cho rối bù.

Hoa Hoa giật lấy xô nước trên tay của nữ sinh nọ, thẳng tay đổ lên người cô, sau đó úp thẳng cái xô nước màu đỏ vào đầu cô. Hứa Oanh ngã sập xuống nền đất, cả người lạnh cóng, lại bị thắt lưng da vụt liên hồi vào người, vừa rát lại vừa xót.

“Tránh ra” Một giọng nói trầm ấm truyền tới, Hứa Oanh cảm thấy cơ thể mình bị nhắc bổng lên khỏi nền đất, một lực mạnh giật phăng chiếc xô trên đầu cô mà ném thẳng vào mặt Hoa Hoa. Con nhỏ “A ” lên một tiếng thống khổ, sau đó ôm lấy mặt khóc nức nở.

Hứa Oanh dụi mặt vào vòm ngực ấm áp của Du Hạo, mùi hương thơm nhẹ nhẹ phảng phất trước cánh mũi, cô mệt mỏi chìm sâu vào giấc ngủ.

Du Hạo ôm chặt lấy Hứa Oanh trong tay , cậu lạnh lùng chiếu ánh mắt sắc lẹm lên người đám nữ sinh , thẳng thắn tuyên bố “Từ giờ, không ai được phép động đến Hứa Oanh”.

“Cậu vì một đứa con gái mà đánh tôi?” Hoa Hoa như không tin vào mắt mình, cô sững sờ nhìn cậu, trong lòng vô cùng khó chịu “Du Hạo, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu”.

“Nếu còn dám động tới Hứa Oanh, tôi sẽ khiến cậu phải hối hận”.

Du Hạo xoay người bước đi , đám nữ sinh đó sợ hãi quay qua nhìn Hoa Hoa , bộ dạng con nhỏ đó vô cùng thảm hại, chiếc xô bị ném đã vỡ tung, chiếc mũi cao của Hoa Hoa bị gãy , máu từ mũi không ngừng chảy ra như suối , chảy xuống cằm và rơi tong tong xuống nền đất .

Khi thấy Du Hạo bế Hứa Oanh ra ngoài , tài xế riêng của cậu khẽ liếc nhìn cô , sau đó liền lẳng lặng mở cửa xe cho cậu . Du Hạo bế Hứa Oanh vào bên trong , bàn tay xiết chặt lấy cô trong lòng , nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên trán cô, cô gái nhỏ bé của cậu đang run sợ, sắc mặt tím bầm lại. Cậu đau xót khi nhìn thấy cô như vậy, tất cả đều tại cậu, cậu đã không thể bảo vệ cho cô, nếu cậu đến sớm hơn một chút nữa, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện này.

“Cậu chủ” Người tài xế nhìn cô gái trong gương, nhẹ nhàng nói với Du Hạo “Chúng ta có cần đưa cô ấy đến bệnh viện hay không ?”

Du Hạo lắc đầu, lạnh giọng nói “Về nhà, kêu bác sĩ đến khám”.

“Tôi biết rồi”

Không khí trong xe đột ngột yên tĩnh, Du Hạo chỉ nghe thấy hơi thở yếu ớt của Hứa Oanh, cô ngoan ngoãn nằm trong lòng cậu, Du Hạo đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nhẹ nhàng áp lên má mình, chăm chú ngắm nhìn cô, dù gương mặt của cô hiện giờ rất thảm hại, nhưng cô vẫn là người con gái đẹp nhất, lương thiện nhất.

3. Chương 3

Một ngày mới lại bắt đầu, ngoài kia những đóa hoa linh lan khoe mình trong làn gió, những chú chim nhỏ xinh xắn hòa mình vào bầu trời trong xanh, tiếng hót vang vọng khắp không gian, Hứa Oanh cũng bị âm thanh trong trẻo này đánh thức, cô khẽ dụi mắt, đưa tầm mắt của mình ra phía ngoài cửa sổ, đắm chìm trong vẻ đẹp của thiên nhiên. Bên ngoài phủ một lớp vàng óng ánh, lại nghe thoảng đâu tiếng đàn guitar say đắm lòng người. Cô liếc tầm mắt khắp căn phòng rộng lớn, toàn thể khoác lên mình một màu trắng thuần khiết, đồ đạc và cách bài trí đều rất sống động, càng làm tăng thêm vẻ sang trọng lộng lẫy của căn phòng.

Cô cúi xuống nhìn chính bản thân mình, bộ quần áo đồng phục xộc xệch vương bụi đã được thay bằng một chiếc áo sơ mi trắng mềm mại, trên áo còn vương lại mùi hương quen thuộc của Du Hạo. Hứa Oanh dường như lại cảnh diễn ra ngày hôm qua, cơ thể không khỏi run rẩy sợ hãi, lúc bị đánh, cô nghĩ bản thân mình sẽ chết mất, nếu không cũng gãy chân hoặc gãy tay. Hiện giờ được nằm lại nơi này đúng là rất may mắn, trong lúc hôn mê, cô còn nghe thấy âm thanh của Du Hạo kề bên tai, một giọng nói rất trầm ấm và dịu dàng.

Khi Hứa Oanh muốn bước xuống giường, Du Hạo từ ngoài mở cửa vào, dáng vẻ rất bình thản, không nhanh không chậm, lại rất ôn nhu nhã nhặn, vừa đẹp trai lại mang nét gì đó lạnh lùng quyến rũ. Cô nhất thời đắm chìm trong đôi mắt màu đen láy ấy, quên mất hoàn cảnh của bản thân lúc này, trên tay cậu ấy cầm một bát cháo trắng rất thơm, Hứa Oanh chỉ thấy đã muốn ăn ngay, bụng cô đang réo lên cồn cào.

Cho đến khi, Du Hạo cất tiếng nói phá tan bầu không khí im lặng.

“Cậu còn đau không hả ?”

“Mình đỡ nhiều rồi”.

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao lại không kêu tôi tới, nếu lúc đó không có tôi, thì hiện giờ cậu ra sao hả? Đồ ngốc!”

Hứa Oanh lúc này đã quên mất cơn đau, toàn thân tuy vẫn hơi nhức nhối nhưng vẫn có thể chịu được, trước đây, những vết thương này đâu có nhằm nhò gì với chuyện cô đã từng trải qua. Nếu nghĩ lại, quả là một cơn ác mộng đáng sợ nhất !

“Dạ Hạo” Hứa Oanh khẽ gọi tên cậu “Cảm ơn cậu rất nhiều”.

“Khỏi cần, sau này phải biết tự bảo vệ mình”.

Cậu vỗ vài cái vào vai cô, ngay sau đó lấy muỗng dứt cháo cho cô “Ngোন , mở miệng ra nào”

Hứa Oanh mỉm cười nhìn hành động đáng yêu của cậu, hai mắt đỏ hoe vì xúc động.

Từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên có người dứt cháo cho cô, là lần đầu tiên có người đứng ra bảo vệ cho cô, hơn nữa, cậu lại là người đầu tiên coi cô là bạn. Bố mẹ cô đều đã qua đời, cô sống với bác gái, nhưng cũng chưa bao giờ được bác gái yêu thương như vậy, ngược lại suốt ngày đánh đập cô, mắng chửi, còn muốn đuổi cô ra khỏi nhà.

Cô khẽ mở miệng để cậu dứt cháo, hai mắt ngấn nước nhìn cậu, Du Hạo đặt bát cháo lên bàn, kéo cả người Hứa Oanh vào lòng. Cậu ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên khóe mi cô.

“Đừng khóc, cậu vốn dĩ đã rất xấu, lúc khóc lại càng xấu hơn”.

“Từ giờ tôi sẽ không khóc nữa”.

Gương mặt cậu hiện lên ý cười nhàn nhạt, tựa hồ rất vui vẻ “Như vậy thì tốt, sau này tôi cũng đỡ mệt”.

...

“Hôm qua, là ai đã thay đồ cho tôi ?”.

Trái ngược với suy nghĩ trong sáng của cô, Trịnh Du Hạo thành thật khai báo, cậu nói “Người giúp việc đều xin nghỉ về quê, tài xế và lão bác sĩ đều là nam giới, tôi đương nhiên không để họ thay đồ cho cậu, chính vì vậy nên tôi đã làm”.

“Cậu không phải cũng là nam giới sao ?” Gương mặt Hứa Oanh lộ rõ vẻ bất mãn.

“Ồ, lúc ý tôi không nghĩ đến điều này, nhưng cậu với tôi, cũng đâu có khác nhau lắm ”.

“Hả, không khác nhau lắm là sao ?”.

“Đại khái là không có gì đáng nhìn”

Gương mặt Hứa Oanh méo xệch “Biến thái”.

“Cứ xem như là tôi chưa thấy gì hết là được”.

Trịnh Du Hạo vuốt ve mái tóc của cô, đưa lên mũi ngửi, mùi thơm thoang thoảng lan tỏa khắp cánh mũi. Hứa Oanh không để ý hành động của Du Hạo, cậu ấy không chỉ ngửi tóc cô, mà còn cúi xuống nhìn chiếc cổ trắng nõn phô ra trước mặt, không trần trụi mà cúi xuống, mùi hương của sữa tắm và cơ thể hòa quện thành một loại hương vô cùng hấp dẫn, đến khi Hứa Oanh phát hiện mới biết ánh mắt Trịnh Du Hạo dường như không đứng đắn. Cô giật mình lùi ra xa, không quên tặng cho Du Hạo ánh nhìn đáng sợ nhất.

“Cậu có vấn đề gì sao?”.

Trịnh Du Hạo lắc đầu, cậu đưa bát cháo đến trước mặt Hứa Oanh, lạnh lùng bước ra cửa.

“Tối qua tôi đã tắm cho cậu, chỉ kiểm tra lại xem đã hết mùi hôi chưa thôi”.

“ ... ”

“Nếu cậu nghĩ tôi làm chuyện không đứng đắn, vậy thì suy nghĩ của cậu mới chính là không đứng đắn” Du Hạo không quay đầu lại, Hứa Oanh chỉ thấy tấm lưng cậu khuất dần sau cánh cửa, thiên đường trước mặt cô cũng trở nên mù mờ.

4. Chương 4

Hứa Oanh bị bác gái đuổi ra khỏi nhà, cô chầm chậm bước đi trên con đường dài rặng đầy lá đỏ, phía cuối con đường có một chiếc xe hơi màu đen của hãng Harley Davidson.

Trịnh Du Hạo tựa người vào thân xe, tay cầm điện thoại gọi cho ai đó, gương mặt cậu ta vào lúc này cũng trở nên ửng hồng bởi ánh nắng gay gắt.

- Kẻ ngốc này ! Chắc là đã đứng từ rất lâu - Hứa Oanh nhìn vầng trán rộng nhể nhãi mồ hôi của Du Hạo, trong lòng chợt thấy vô cùng ấm áp.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại trong cặp cô đổ chuông. Người gọi đến là Trịnh Du Hạo, hai người đứng cách nhau không xa, chắc hẳn cậu ta cũng nhận ra bản nhạc chuông quen thuộc này, vậy mà lại không có ý định tắt máy. Nhạc chuông vẫn đổ, hai người đứng ở khoảng cách đó nhìn nhau, không biết có phải tình cờ hay vô tình... nhưng điệu nhạc này rất lãng mạn. Thời gian cứ thế trôi qua, trái tim cô vào khoảnh khắc tuyệt vời này cũng đánh rơi mất một nhịp.

“Hạo, sao cậu lại ở đây ?” Hứa Oanh nói vọng đến, trong lời nói xen lẫn sự vui mừng. Kể từ khi quen cậu tới nay đã được gần một năm, khi cô gặp khó khăn đều có cậu ở bên, điều này chẳng lẽ đơn thuần là trùng hợp thôi sao ? Hứa Oanh nghĩ là vậy, nhưng cô chẳng bao giờ biết được, sự trùng hợp mà cô nghĩ đều đã được người con trai này âm thầm sắp đặt, cũng giống như trước đây, khi cô gặp tai nạn giao thông và mất

đi toàn bộ kí ức, Trịnh Du Hạo vì muốn cứu cô đã giao cô cho một gia đình ở thành phố này nuôi dưỡng. Khi cậu muốn đón cô về sống bên mình để tiện đường chăm sóc, tất nhiên cũng phải tạo dựng một vở kịch hoàn hảo, vở kịch đó chính là để cô bị đuổi ra khỏi nhà, khiến cô không còn chỗ nào để đi, buộc phải ở bên cạnh cậu.

Hứa Oanh trên tay sách túi đến trước mặt Du Hạo, cô đưa tay lau đi mồ hôi đọng trên trán cậu, sau đó mỉm cười nói “Cậu giống như thiên thần hộ mệnh của tôi vậy, luôn xuất hiện rất đúng lúc”.

Trịnh Du Hạo không trả lời, trên gương mặt cậu hiện nên nụ cười nhàn nhạt, cậu giật lấy túi sách trong tay cô, sau đó lém thảng ra ghế sau, đôi tay lớn nắm chặt lấy cổ tay nhỏ bé như búp bê mà kéo lên xe .

“Du Hạo, cảm ơn cậu, tôi lại đem đến rắc rối cho cậu rồi”

“Cái đồ ngốc này, chẳng phải đã nói tôi là thiên thần hộ mệnh của cậu hay sao ? Tôi sẽ làm tốt, cậu không cần suy nghĩ nhiều, cứ sống thật vui vẻ, được không ?”

“Được, chỉ cần ở bên cậu, tôi sẽ sống thật vui vẻ”.

...

“Chúng ta đi đâu vậy ?” Hứa Oanh nhìn hai bên đường, trời lúc này đã tối, xung quanh âm u lại lạnh lẽo đến rợn gai óc “Đây không phải đường về nhà cậu” Hứa Oanh nói như khẳng định, con đường này cô chưa từng đi qua bao giờ, có lẽ đã ra khỏi thành phố từ lúc nào không hay, nhưng tại sao lại tới nơi hẻo lánh này ?

Sau một hồi im lặng, Trịnh Du Hạo quay sang nói nhỏ vào tai cô, giọng nói này có chút mờ ám “Bây giờ, tôi đưa cậu về nhà... của hai chúng ta”.

“Hai chúng ta ?” Hứa Oanh như không tin vào tai mình, nhưng lời Trịnh Du Hạo vừa nói, rốt cục là có nghĩa lý gì ?

Trịnh Du Hạo đưa tay kéo cô lại sát gần mình. Tựa cằm vào đỉnh đầu cô, một tay ôm trọn lấy cô, còn một tay vẫn đặt trên vô lăng lái xe. Khoảng cách vốn dĩ đã rất ngắn lại càng được rút ngắn hơn.

“Hứa Oanh, tôi quyết định sẽ sống chung với cậu”.

“Có thể nói dễ hiểu hơn được không ?”

Trịnh Du Hạo trầm mặc một lúc, sau đó cúi xuống nói nhỏ vào tai cô “Như vậy chưa đủ hiểu sao ? Đồ ngốc”.

...

Khoảng cách này, một lần nữa lại đem trái tim cô chệch khỏi vòng quỹ đạo.

5. Chương 5

“Hứa Oanh, thức dậy đi, cậu còn muốn ngủ đến bao giờ nữa” Trịnh Du Hạo lấy tay nhéo má cô, không ngừng day day khiến hai má Hứa Oanh đã đỏ ửng lên như trái cà chua. Cô vẫn không có phản ứng gì, hai cánh tay tóm chặt lấy vật áo sơ mi của cậu. Bàn tay cậu di chuyển trên gương mặt cô, từ bờ má trắng hồng đến chiếc cằm thon gọn, rồi dần tiến lên, cho đến khi chạm tới bờ môi ửng hồng hơi hé mở. Trịnh Du Hạo mím chặt lấy môi mình, ánh mắt chăm chú nhìn gương mặt cô, ngón tay mân mê bờ môi mềm mại như nước kia. Giá như lúc này, cậu có thể kiềm chế cảm xúc của bản thân, có lẽ sẽ không bao giờ phải hối hận.

Vào giây phút đó, cánh tay Du Hạo đã luồn vào mái tóc bồng bềnh của Hứa Oanh, dùng lực nâng đầu cô lên, nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên môi cô, giống như một kẻ bị thôi miên. Không hề biết rằng Hứa Oanh đã thức dậy từ lúc nào.

Khi nụ hôn ngọt ngào này chấm dứt, cũng là lúc cô nhận ra ánh mắt sững sờ của Du Hạo chiếu tới mình. Cậu ấy giống như một kẻ trộm bị phát hiện, hoảng sợ đẩy cô ra xa mà lao xuống xe.

“Du Hạo... Du Hạo” cô gọi tên cậu, nhưng người con trai đó không đứng lại, cậu quay lưng về hướng cô mà chạy vụt đi.

Hứa Oanh nhìn qua kính xe, bên ngoài trời đã sáng từ lúc nào. Xe dừng lại ở một căn nhà gỗ lớn gần bờ biển, nơi đây thật yên bình, thật đẹp và cũng thật thân quen. Hứa Oanh mở cửa xe, cô bước chân trần ra ngoài, dẫm trên nền cát mềm mịn phía dưới, cảm giác man mát mềm mại này giống như một giấc mơ thường lặp đi lặp lại trong kí ức của cô.

Cô tiến bước về phía trước, từng bước... từng bước chậm chạp. Nơi đây chỉ có một căn nhà gỗ nhỏ, một cái xích đu màu trắng, một chiếc bàn gỗ và vài chiếc ghế. Trên mặt bàn có một chiếc bình thủy tinh, bên trong cắm vài bông hoa hồng trắng. Phía trước là mặt biển xanh rì êm ả.

Hứa Oanh ôm chặt lấy đầu mình, cảm giác đau nhức ập tới khiến cô chao đảo.

Những hình ảnh về trước kia bỗng hiện hữu trước tầm mắt cô. Những bông hoa hồng màu trắng trong kí ức bị ai đó bóp nghẹt, bị dẫm nát và tưới bằng máu tươi. Cô nghe thấy tiếng súng vang lên rầm trời. Thấy một kẻ mặc áo choàng màu đen chìa súng về phía mình, đầu súng đen ngòm, từ đó tỏa ra một luồng khói trắng mờ ảo. Nước mưa sôi xả hắt lên người cô, từng đợt lạnh lẽo đến sờn gai ốc. Bất chợt có ai đó ôm chặt lấy cô từ phía sau, nói nhỏ vào tai cô “Có anh ở đây rồi, đừng lo lắng gì cả. Đừng sợ, hãy đẩy nỗi sợ đó sang cho anh”.

Phía xa kia, nơi chiếc xích đu vẫn đong đưa theo từng làn gió biển thổi vào. Có hai đứa trẻ đang chơi đùa, chúng hồn nhiên và đẹp đẽ như thiên thần.

- Anh à, hoa này gọi là gì vậy ?

- Là hoa hồng trắng.

-Oà, đẹp thật đó, em rất thích.

- Vậy từ giờ, ngày nào anh hái nó về cho em.

- Thật sao, anh không nói xạo chứ ?

- Chỉ cần em thấy thích, mọi thứ đều sẽ được thực hiện.

...

Khi nhìn thấy Hứa Oanh nằm trên nền cát, Trịnh Du Hạo liền chạy đến bên cô, dùng đôi tay của mình ôm chặt lấy cô vào lòng “Hứa Oanh, cậu sao vậy, đừng làm tôi sợ”.

“Anh à !” giọng nói yếu ớt của cô vang lên bên tai cậu “Anh nói ngày nào cũng tặng hoa hồng trắng cho em, vậy hôm nay không có sao anh ?”

Hứa Oanh gọi cậu là anh, vậy không nhẽ cô đã nhận ra, cô thực sự đã nhớ ra mọi chuyện ?

Hứa Oanh nhắc lại “Anh nói ngày nào cũng tặng hoa hồng trắng cho em, vậy hôm nay không có sao anh ?”

“Có, sẽ có mà, anh sẽ đi hái nó về cho em”.

“Nhưng hoa hồng trắng bị người đó dẫm nát mất rồi”.

“Không đâu, em nhìn nhầm rồi, anh nhất định sẽ hái nó về cho em”.

Ở bên cạnh cậu như bây giờ, thực sự rất ấm áp, rất an toàn, cảm giác này có khi nào chỉ là một giấc mơ ?

6. Chương 6

Nơi đây chưa nhiều kỉ niệm tươi đẹp, nhưng cũng là nơi kết thúc chuỗi ngày hạnh phúc đó. Đã từng là hạnh phúc, bởi vì cô có một gia đình êm ấm. Trong gia đình đó có cha, có mẹ, còn có một người anh trai hết mực yêu thương cô. Bất chợt xảy ra sóng gió, gia đình yên ấm của cô chỉ trong một đêm đã biến mất mãi mãi...

Tất cả đều tan biến... cha cô, mẹ cô, cả những bông hoa hồng trắng kia cũng bị chôn vùi dưới lớp cát biển... Và người anh trai đó, dường như cũng không còn tồn tại.

Quá khứ đó với cô vẫn là một nỗi ám ảnh. Khi cô bị mất đi trí nhớ, những giấc mơ đáng sợ vẫn luôn hiện về, dày vò cô trong suốt những năm tháng đã qua. Từng ngày trôi qua với kí ức mới được tạo lập, nó hoàn toàn khác, hoàn toàn là một chuỗi ngày bất hạnh và đau khổ. Điều làm cô bị ám ảnh nhất chính là gương mặt người phụ nữ kia, người bác gái luôn hành hạ và đánh đập cô nếu không hoàn thành công việc trong nhà. Người thân thiết nhất với cô, không ngờ chỉ là một kẻ xa lạ.

Những giây phút cô đau khổ nhất, luôn bị bạn bè bắt nạt, chế giễu, anh rốt cục đang ở nơi nào ? Anh từng nói sẽ bảo vệ cô, chăm sóc cho cô, vì vậy hãy đẩy nỗi sợ hãi đó sang cho anh. Nhưng vào giây phút anh biến mất, mọi bức tường bao bọc quanh cô đều sụp đổ. Cô là đứa trẻ mồ côi, không cha không mẹ, một đứa trẻ bất hạnh và đen tối nhất.

Và rồi, anh xuất hiện, bù đắp những mất mát to lớn ấy. Anh thấy hối hận vì đã bỏ rơi cô ? hối hận vì không thực hiện lời hứa của mình, rằng sẽ mãi ở bên cô, sẽ chăm sóc tốt cho cô, và cả những bông hoa hồng trắng kia một lần nữa sẽ trở về bên cô, nở rộ trong lòng bàn tay bé nhỏ ấy như đã từng. Và như trước kia, không bao giờ còn sự đau khổ bủa vây lấy cô nữa. Nhưng để làm gì chứ ? Trái tim cô vào giây phút anh xuất hiện đã rung động. Tình cảm kìm nén trong lòng vào thời khắc nụ hôn chấm dứt dường như được giải phóng hoàn toàn. Trái tim cô, đã in đậm hình bóng của một người con trai. Không phải là người trước đây từng ra sức bảo vệ cô, từng đem đến tiếng cười và sự hạnh phúc cho cô, mà là người con trai hiện tại, người đó đã cướp mất trái tim cô. Trịnh Du Hạo... Trịnh Hứa Oanh... Tại sao ? Tại sao ? Tại sao ông trời luôn thích đùa cợt với số mệnh con người. Tại sao biến tất cả những yêu thương chân thành của cô trở thành một trò đùa định mệnh... tại sao khiến tình cảm đó trở nên sai trái ?

...

Cô nghe thấy tiếng bước chân đang dần dần tiến đến, rồi cánh cửa bật mở, ánh sáng từ ngoài hắt vào căn phòng u tối. Căn phòng trống rỗng và lạnh lẽo, mỗi bước chân của anh, đều khiến trái tim cô rĩ máu.

Nếu trước đây anh nói cho cô biết mọi chuyện, có lẽ sẽ chẳng ai trong hai người phải đau lòng, sẽ chẳng ai trách cứ gì số mệnh đã định sẵn này.

Căn phòng này trước kia luôn đầy ắp tiếng cười nói, nô đùa của trẻ thơ, giờ lại im ắng đến đáng sợ. Ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào sẽ rất đẹp, từ đó hướng ra ngoài còn nhìn thấy mặt biển nhấp nhô với những con sóng lúc nhẹ nhàng êm ru, lúc ồn ào dữ dội, nhìn thấy mặt trời buổi sáng nhô lên khỏi mặt biển... Nhưng giờ lại được đóng kín mít. Cô còn nói với anh rằng căn phòng này thật trật trội, vì vậy cần phải coi nói rộng ra... nhưng hiện tại, cô chỉ cần một góc nhỏ bên trong, dấu mình thật sâu, cúi gằm mặt xuống đất, mong rằng sẽ không ai phát hiện ra mình...

“Oanh” Tiếng anh chậm rãi vang lên, anh đưa cánh tay lên vuốt ve mái tóc cô, đến khi chạm vào cằm cô, lại thấy một dòng nước mắt nóng hổi lăn dài, nhẹ nhàng nhỏ giọt xuống nền nhà phía dưới.

“Hứa Oanh, sao em lại khóc ?”

Cô không trả lời, cố thu mình lại, ép sát vào góc tường, tựa như muốn lãng trốn anh, phân chia giới hạn giữa hai người.

Trịnh Du Hạo vẫn kiên nhẫn nhìn cô, lặng lẽ thu hết hình bóng bé nhỏ này vào đáy mắt. Sống mũi anh cay cay, trước đây cũng là như vậy, bây giờ cũng là như vậy, cô luôn luôn là đứa trẻ mít ướt. Nhưng anh không thích cô như bây giờ, đứa trẻ ngày xưa luôn nũng nịu đòi anh dỗ dành, giờ lại muốn lãng tránh sự quan tâm của anh.

“Hứa Oanh, lỗi là do anh, em đừng buồn, từ giờ về sau, anh sẽ không làm em buồn nữa. Anh sẽ luôn ở bên em, quan tâm tới em, sẽ không để em phải cô đơn”.

Bây giờ nói những lời này còn có ý nghĩa gì ? Khi cô cần anh nhất, anh đang ở đâu ?

Du Hạo kéo cô lại gần mình, ôm chặt lấy cô. Hứa Oanh đưa tay đẩy anh ra xa, đau khổ nói “Em muốn được yên tĩnh, anh đi đi, em không muốn nhìn thấy anh”.

Đây là lần đầu tiên, anh thấy lòng mình đau như vậy.

Cô không cần anh, thực sự không còn cần tới sự quan tâm và che chở của anh nữa ?

7. Chương 7

“Từ giờ... chỉ cần em muốn thứ gì, anh cũng đều lấy nó cho em. Oanh Oanh, đừng khóc nữa, nhìn em như vậy, anh trai thấy rất đau lòng”.

Hai từ anh trai đó, từ bao giờ đã phân chia giới hạn giữa hai người ?

...

Nỗi đau mà anh nói, cô có thể hiểu được. Nhưng nỗi đau cô từng phải trải qua, anh có thể bù đắp bao nhiêu ?... có bao nhiêu đi chăng nữa cũng không thể lấp đầy. Nhất là nơi trái tim, nó không ngừng rỉ máu. Trước mắt cô là hình ảnh người con trai mà cô yêu thương nhất, bỗng dưng lại mang trong mình bóng hình của một người anh trai, điều này, liệu có thể chấp nhận được sao ?

Du Hạo đưa tay bàn tay áp lên má cô, những ngón tay thon dài lướt qua khóe mắt, lau đi những giọt lệ thương tổn. Nhưng càng lau lại càng chảy ra nhiều hơn, đến nỗi bàn tay anh cũng không thể ngăn chặn được nó.

Oanh Oanh, tại sao em lại tự làm khổ mình ?

“Em nói đi, anh rốt cục phải làm gì ?... Trước đây, em luôn là một đứa trẻ nghe lời, cũng rất mạnh mẽ, còn mạnh miệng nói với anh, sau này lớn lên sẽ bảo vệ anh, vậy nhìn em bây giờ thì có thể bảo vệ ai ?... Cha mẹ đã mất rồi, anh chỉ còn có mình em là người thân, anh muốn chăm sóc tốt cho em, làm một người anh trai tốt nhất trên thế giới này, điều đó có gì sai sao ? Sai ở chỗ, anh đã để em chịu thiệt thòi từng ấy năm qua, khiến em chịu thương tổn không ít, nhìn bàn tay em xem, chỗ nào cũng chai sần hết cả... Thực sự xin lỗi, anh trai có lỗi với em. Nhưng từ giờ sẽ không như vậy nữa. Anh không cần em phải thực hiện lời hứa năm xưa, cố gắng trở thành đứa trẻ mạnh mẽ để bảo vệ anh, chỉ cần em sống thật vui vẻ là được, chỉ cần như vậy, anh cũng thấy rất hạnh phúc. Sau này lớn lên, nếu em có bạn trai, nếu cậu ta khiến em phải khóc, anh cũng sẽ không để cậu ta sống yên thân. Em gái của anh là người mà anh yêu thương nhất, vì vậy đừng bao giờ rơi lệ vì bất kể ai, em phải cười, cười thật nhiều. Nếu có buồn, hãy dựa vào bờ vai anh, ở nơi đây vẫn luôn có anh bên em, sau này và mãi mãi không bao giờ thay đổi, không bao giờ... ”.

“Mãi mãi về sau ?”

“Phải” Anh nói như khẳng định “Anh sẽ chăm sóc cho em, đến khi nào, em không còn cần tới sự chăm sóc của anh nữa. Đến khi nào, người cuối cùng đó xuất hiện, hẳn cướp em đi khỏi tay anh”.

Hứa Oanh đau lòng mỉm cười, lòng bàn tay hơi co lại “Nếu em không muốn lấy chồng, muốn ở mãi bên anh thì sao ?”

Anh không suy nghĩ mà trả lời ngay “Cả đời này nuôi em”.

Nuôi em ?... Trịnh Du Hạo, anh không sợ rằng, em sẽ trở thành gánh nặng cho anh sao ? Cho dù, anh không nghĩ tới điều này, nhưng còn em, không một giây phút nào em ngừng nghĩ tới nó, bởi vì... em hiểu trái tim mình hơn ai hết... Nếu cứ dựa dẫm vào anh như vậy, em sẽ không bao giờ có thể rời xa anh. Em sẽ cố chấp yêu anh, ích kỉ giữ anh cho riêng mình, anh có hiểu không ?

Bàn tay anh có cảm giác ấm áp len lỏi, khi cúi xuống, bất ngờ thấy những ngón tay bé nhỏ của cô đang tiến vào bên trong, đan vào nó. Du Hạo mỉm cười nhìn cô. Ban nãy anh đã rất hoảng sợ, sợ rằng cô sẽ không còn cần tới sự che chở của anh nữa. Nhưng cảm giác này, khiến anh vô cùng hạnh phúc. Ít nhất, anh lại có thể thấy được nụ cười rạng rỡ nơi đó. “Oanh Oanh, em không giận nữa phải không ?”

Hứa Oanh khẽ gật đầu.

Anh trai cô nói đúng, cô không thể yếu đuối như vậy trước mặt anh, càng không thể để anh nhìn thấy những giọt nước mắt này.

Anh trai trước đây bỏ rơi cô cũng là có lý do riêng. Nếu không phải quan tâm tới cô, đã không phí công uổng sức trở lại nơi này tìm cô. Chỉ có điều, cách của anh trai thật khiến người ta đau lòng.

...

Hứa Oanh không muốn dằn vò Trịnh Du Hạo thêm nữa, cũng không muốn vì sự tổn thương của mình làm anh phải bận tâm. Kể từ giờ, cô sẽ sống thật tốt, giống như trước kia, là một đứa em gái ngoan ngoãn của anh. Một đứa em gái mạnh mẽ hùng hồn tuyên bố sau này lớn lên sẽ bảo vệ anh.

Nếu vậy, cô sẽ quên đi cảm xúc rung động nhất thời đó ?

8. Chương 8

Buổi sáng thức dậy, bầu trời quang đãng, mặt biển êm dịu không dậy sóng.

Khi nhìn thấy anh trở về, trên tay cầm một bó hoa hồng trắng, Hứa Oanh đã mỉm cười, đưa ánh mắt ngất ngây nhìn thân hình cao lớn của anh. Thời gian trôi qua, anh từ lâu đã không còn là một cậu bé nữa, anh lớn như vậy, đừng nói có thể bảo vệ cô, cho dù giúp cô nâng đỡ cả bầu trời này cũng là có thể.

Trịnh Du Hạo đứng từ xa trông tới, khi thấy cô đứng sẵn ở cửa chờ anh, liền đưa tay lên cao vẫy vẫy.

Ngày hôm đó, hai người rất vui vẻ, cùng nhau ôn lại những kỉ niệm khi xưa. Anh dẫn cô đi tham quan từng nơi, mỗi địa điểm đều rất gần bó với hai người. Anh nói nhiều đến nỗi từ bữa sáng đến bữa tối cô vẫn nghe thấy giọng nói của anh thoảng bên tai mình, ngay cả ánh mắt cũng chưa một giây phút nào ngừng rời khỏi anh.

Hứa Oanh như lạc vào một thế giới khác, ở đó, cô nhìn thấy mình của trước kia, nhìn thấy anh của trước kia, hai đứa trẻ ngày đó liệu có phải rất gần bó, rất thân thiết, vì vậy cho dù cô có mất đi hết toàn bộ kí ức, vẫn đều cảm nhận được nhịp đập rộn ràng của cô bé 8 tuổi vẫn luôn ở trong mình?

“Anh trai” Hứa Oanh bất ngờ gọi anh. Hai tiếng này, nếu không phải 8,9 năm trước, thì đến giờ, đây là lần đầu tiên anh nghe qua. Khi hai người gặp lại nhau, cô luôn gọi thẳng tên anh, nhưng khi biết thân phận của hai người, cô cũng không còn tùy tiện như trước nữa, mỗi một lời nói, cách xưng hô, đều rất cẩn trọng. Như vậy mới nói, em gái của anh ngoan đến nhường nào. Nhưng tại sao, khi nghe cô gọi như vậy, anh lại không thấy vui vẻ gì, không phải anh muốn hai người như trước kia sao, vậy mà trái tim anh, thân thể anh lại không muốn như vậy...

Sau một hồi trầm lặng, anh mới quay lại nhìn cô, khẽ mỉm cười “Em gái, anh vẫn luôn ở đây”.

“Em đã nhớ lại một số chuyện. Những chuyện trước đây anh từng kể, có chuyện em nhớ, có chuyện em đã quên từ lâu, đa phần cũng chỉ là mang máng, giống như một giấc mơ vậy, rất dễ đến dễ đi, chẳng để lại trong ta chút kí ức gì về nó. Nhưng có một chuyện em nhớ rất rõ, mặc dù anh chưa từng nhắc tới”.

Có chuyện đó sao, anh rốt cục đã bỏ sót điều gì ?

“Là hai chiếc lọ thủy tinh chôn trên núi. Em nhớ anh từng nói với em, nếu ta viết ra điều ước của mình và bỏ vào trong lọ, chôn ở một nơi thật cao, đợi chục năm sau mới mở ra, chắc chắn sẽ trở thành hiện thực. Từ đó đến nay cũng đã được mười năm, ngày mai em cùng anh tới đó. Em rất muốn biết trước đây đã viết những gì”.

Thì ra là chuyện này, nếu không phải cô nhắc anh nhớ lại, có lẽ anh đã quên mất từ lâu. Anh gật đầu nói với cô “Được, ngày mai anh đưa em tới đó”.

Sáng hôm sau, cả hai đều dậy sớm chuẩn bị.

Khi đi ngang qua phòng anh, Hứa Oanh chợt dừng bước, quay qua nhìn vào khe cửa đang mở, nhưng bên trong không có ai hết. Cô định vào phòng, nhưng lại không dám, chần chờ một hồi cũng quyết đẩy cửa đi vào. Nhưng bất chợt, có người nào đó chạm vào vai cô, khẽ lay lay. Hứa Oanh dừng mình quay lại nhìn, hai ánh mắt chạm nhau, rồi cả hai cùng cúi xuống, im lặng không nói một lời.

Sau vài phút lặng thinh tựa như cả một thế kỉ, anh vẫn là người mở lời trước “Hứa Oanh, đi thôi, anh không muốn chúng ta ngủ lại trên rừng”.

“...”

Đoạn đường này không những dài mà còn dốc, vì vậy leo lên rất tốn sức. Nếu so ra với đoạn đường từ trường tới nhà, ắc hẳn còn thua xa. Haizzz... xem ra Hứa Oanh ngày đó là một đứa trẻ rất mạnh mẽ, rất kiên cường, còn Hứa Oanh bây giờ, tuy chưa già nhưng sức lực đã cạn kiệt hết cả.

Trên đường đi, anh hỏi cô có mệt không, cô liền trả lời là không, sau đó còn thể hiện bản thân mình rất khỏe, chạy lên vượt trước anh hàng chục mét.

Nếu cô nói là mệt, có phải anh sẽ công cô lên tận đỉnh của ngọn núi kia?

...

9. Chương 9

Hai người xuất phát từ sáng sớm, nhưng đến giữa trưa mới tới nơi. Trịnh Du Hạo đi phía trước, Hứa Oanh theo phía sau, chiếc balo trên vai cô từ lúc nào đã di chuyển trên đất một quãng dài.

Suốt dọc đường đi, Hứa Oanh đều nhân cơ hội Du Hạo không để ý mà chụp nén anh. Điều đặc biệt là, dù ở mọi góc độ, người anh trai mà cô yêu thích đều đẹp đến động lòng người, đặc biệt nếu người ngắm chúng là con gái, chắc chắn không cần nhìn cũng biết có trái tim ai đó đã bị nén cướp đi mất... Anh trai, nếu cười còn đẹp hơn nữa.

...

Trước khi đến đây, anh có chuẩn bị một vài món ăn, trong đó đều là món cả hai yêu thích, như là : Sa lát khoai tây, thịt viên chiên bơ, mì ống sốt thịt bò, một số loại trái cây khác.

Hai người cùng nhau ăn trưa dưới tán cây cổ thụ, không khí trong lành yên bình, thi thoảng có đợt gió mát thổi qua khiến cả hai đều cảm thấy dễ chịu. Nhưng dường như có một bức tường vô hình nào đó ngăn cách, mặc dù cô đã rất cố gắng để hòa nhập hơn với điều này, cố gắng có thật nhiều kỉ ức tốt đẹp bên anh.

Có anh trai thật là tốt biết bao, cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng chỉ cần kêu tên anh trai, kể với anh hết mọi chuyện, như vậy sẽ không cần lo lắng gì hết... Thật là tốt. Ngày xưa vẫn thường nghe anh nhắc đi nhắc lại câu này “Em có làm sai thì vẫn là em gái anh, vì vậy anh sẽ bảo vệ em, có anh ở đây không cần sợ gì cả”.

Không cần sợ gì cả... không cần sợ gì cả...

Mười năm rồi, điều gì nên nhớ lại quên, điều không nên nhớ lại khắc sâu vào trong tiềm thức, muốn quên cũng không thể.

Trịnh Du Hạo ngày đó và bây giờ không khác nhau là mấy, có điều anh càng lớn tuổi, ý thức và trách nhiệm, trọng trách với cô em gái này càng lớn hơn, lớn tới mức chính anh cũng không thể tưởng tượng ngày cô rời bỏ anh cùng với người con trai khác, anh sẽ như thế nào, có phải sẽ rất buồn hay không ? Hay là, còn hơn cả như thế nữa... Là cảm giác “đau”.

...

Sau khi ăn trưa, cả hai cùng ngả lưng dưới tán cây.

Bất ngờ cô hỏi anh “Anh trai, nếu một ngày nào đó em biến mất, anh có đi tìm em hay không ? Hoặc là biến mất mãi mãi khiến anh không thể tìm ra”.

Câu hỏi này là điều làm anh sợ nhất, dường như không có câu trả lời thích hợp. Anh muốn nói với cô, thực sự rất muốn nói rằng - Anh thà mất đi tất cả mọi thứ còn hơn mất đi em, thà chết ngay lập tức còn hơn sống cả đời mà không tìm ra em... Em còn quan trọng hơn sinh mệnh của anh, là lí do anh tồn tại... là... người con gái mà anh...yêu - Nhưng lại không thể nói ra điều này. Anh không có quyền giữ chặt em bên mình, càng không thể ngăn cản bước chân em đi tìm hạnh phúc. Như vậy, có quyền gì ?

...

Hai chiếc lọ thủy tinh cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt cô, nằm ngay ngắn trên nền đất. Một chiếc ghi tên Trịnh Hứa Oanh, chiếc còn lại ghi tên anh.

Hứa Oanh dùng tay phải đi lớp cát bám bên trên bề mặt, từ từ mở nắp lọ. Bên trong là một mẩu giấy được quấn gọn bằng dây duy băng, cô từ từ mở mẩu giấy đó ra. Từng từ từng chữ hiện ra trước mắt, rõ nét đến thương tâm “Tôi ước, tôi chưa bao giờ là em gái của Trịnh Du Hạo” Chỉ là một vài từ ngữ siêu siêu vẹo vẹo, cũng khiến cô cảm thấy không khí xung quanh trở nên ngột ngạt, đầu óc mơ hồ quay vòng vòng.

Thì ra, ngay từ lúc bắt đầu người con trai đó chính là anh - Trịnh Du Hạo...

Em yêu anh, em không thể phủ nhận. Trước kia, em chỉ là một cô bé 8 tuổi, ngây thơ nghĩ rằng em yêu anh, ước một điều ước không bao giờ trở thành hiện thực. 10 năm sau, không ngờ vẫn là vì một chữ “yêu”.

Còn anh, sắc mặt vẫn y nguyên như cũ. Anh im lặng nhìn cô, lòng bàn tay bóp chặt tờ giấy ghi điều ước của mình. Chẳng có gì thay đổi, điều ước này, mãi mãi không thể trở thành hiện thực. Trịnh Hứa Oanh... Trịnh Du Hạo... số mệnh này ngay từ đầu đã là một sự trêu đùa...

10. Chương 10

Bầu trời trong xanh, nắng ấm áp, không bao lâu sau thì mây đen kéo tới ùn ùn. Vài giọt nước long lanh từ trên trời rơi xuống, lăn dài trên gương mặt cô, thấm vào áo, vào da thịt. Rồi cứ như vậy, mưa ngày càng nặng hạt hơn.

Cả hai tìm đến một cái hang sâu gần đó trú ngụ. Trời mưa như trút nước khiến con đường dẫn lên núi trở nên trơn trượt. Cô chỉ không ngờ dự báo thời tiết lại phán là hôm nay trời sẽ nắng to, còn khuyên mọi người ra đường nhớ sử dụng kem chống nắng, đúng là lừa người.

Trời mưa to như vậy, không biết bao giờ mới ngớt...

Lúc đi, cô mặc một chiếc áo sơ mi mỏng tanh, chỉ cần ngấm vài giọt mưa cũng khiến nó trở nên trong suốt. Có lẽ vì điều này, nên cô cố gắng ngồi cách xa anh, bờ môi mím chặt vào nhau để không phát ra âm thanh lạch cạch do nước mưa đã ngấm vào da da vào thịt.

“Anh ! Bao giờ trời tạnh mưa, anh nhớ kêu em dậy nhé !”

“Em lại gần đây một chút, anh không thể nhìn thấy em”.

Trong bóng tối, Trịnh Du Hạo mò mẫm đến gần bên cô “Hứa Oanh, em ở đâu ?”

“Anh đừng đến đây, em ổn, anh đừng lo”.

Anh tuy không nhìn thấy cô, nhưng lần mò theo giọng nói đó, anh đã chạm được tới cô. Cả người cô ướt sũng, run lẩy bẩy.

Nghĩ đến lời cô nói ban nãy, anh không khỏi tức giận “Em ổn là như vậy sao ? Nếu anh không phát hiện ra, có phải sáng mai sẽ phải công em xuống núi không hả ?”

“...”

“Em là đứa trẻ ngốc nghếch, lúc nào cũng đem phiền toái đến cho người khác”.

Thật sao ?

Thì ra trong mắt anh, cô lại là người nhu nhược tới như vậy. Lúc anh tức giận, lời nói có sức đả thương vô cùng lớn, cô biết điều đó, nhưng vẫn không tránh khỏi bị nó làm tổn thương.

“Xin lỗi” Cô nấc lên trong tiếng khóc, lòng bàn tay nắm chặt lấy tay anh như không còn muốn buông ra nữa “Anh đừng lớn tiếng như vậy”.

“Được rồi, lại đây” Du Hạo ngồi xích lại gần, vòng tay ôm chặt lấy cô “Lại đây, để anh có thể ôm em”.

“Không cần, em không thấy lạnh”

Cô có thể lừa được ai chứ ? Rõ ràng bản thân đang run rẩy, vậy mà vẫn cố chấp nói mình không sao.

“Mặc áo ướt sẽ dễ bị cảm lạnh, em cởi đồ ra đi” Khi nói ra lời này, anh cũng không hề có ý nghĩ gì khác, chỉ đơn giản lo lắng cho sức khỏe của cô. Ở nơi đây đừng nói có thể phân biệt ngày hay đêm, đến nhìn đường

đi cũng phải dò dẫm, nếu không cẩn thận chỉ sợ vướng chân vào đá thì sẽ ngã chổng vó. Vậy nên, dù Hứa Oanh không mặc đồ, anh cũng chẳng thấy gì cả...

Đối với anh, cô là em gái... mãi mãi chỉ là một người em gái... vì vậy không thể đem ra so sánh với một người con gái khác.

Họ và em không giống nhau. Em là người tôi yêu thương, là người tôi trân trọng, còn họ mãi mãi chỉ là một khái niệm không tách biệt, không ai trong số đó có thể bước vào cuộc sống của tôi.

Mặt cô lúc này đã đỏ bừng, nếu không phải do ánh sáng ở đây yếu ớt thì đúng là hiện lên rất rõ. Cô chần chừ một hồi, đợi dữ liệu nhập xong vào não mới lên tiếng phản bác “Em... ồ... anh đừng lo”.

“Lớn rồi nên không muốn dính dáng đến anh trai nữa sao? Vậy mà trước đây có người đòi lấy anh cơ đấy”.

“Đó là chuyện của trước đây, anh nhắc lại làm gì chứ. Nếu em có bị cảm, vậy thì cũng không thể để liên lụy tới anh...hắt xì...”

Anh nắm chặt lấy tay mình, cố gắng nhắm mắt lại nhưng cuối cùng lại không thể kiểm soát.

“Ngồi im trong lòng anh” Anh nói, hơi ẩm phả vào vành tai cô. Lòng bàn tay anh ấm áp như ngọn lửa thiêu đốt làn da cô. Trong bóng tối mịt mù ấy, mọi thứ với anh chỉ như ảo ảnh mơ hồ, thân thể cô không ngừng run rẩy, anh cố gắng không để tiếp xúc với da cô, chậm chạp cởi từng khuy áo, cho tới khi chiếc áo sơ mi bị kéo xuống tận bả vai, rồi lại đến áo ngực không biết đã rơi ra từ lúc nào... Cứ như vậy, cho đến khi, trên người cô chẳng còn sót lại một mảnh vải nào.

“Anh !”

“Suyt” Anh kéo dài hơi, như cảm nhận được sự lo lắng của trong lòng cô liền lên tiếng trấn an “Đừng nói gì hết, em là em gái anh”.

Vì vậy, anh sẽ không bao giờ làm tổn hại đến em, không bao giờ...

Đêm đến, gió lạnh thổi vào hang. Nhưng bên trong lại vô cùng ấm áp với cả hai người, cô không biết ngày mai sẽ thế nào, rồi sau này nữa... Nhưng hiện tại, chỉ cần khoảnh khắc này còn đó, mãi mãi sẽ là một kỉ niệm khó quên.

T/G : T.T tí nữa thì đi quá đà rồi !

11. Chương 11

(Từ giờ sẽ kể theo ngôi thứ nhất)

Chương 12

Khi tôi tỉnh dậy khỏi giấc ngủ ấm áp bên cạnh người tôi yêu thương, điều đầu tiên tôi thấy là gương mặt tuyệt đẹp của anh. Làn da trắng trẻo, chiếc mũi cao, cằm vline, hàng lông mày ngang được cắt tỉa gọn gàng. Phải công nhận một điều là, ở khoảng cách này, tôi mới có thể thấy rõ vẻ đẹp hoàn mỹ ấy.

Tôi đã định đưa tay chạm vào da mặt anh, nhưng rồi cánh tay đang lơ lửng giữa không trung cuối lại không tìm được điểm tựa. Không phải vì không thể chạm vào, mà là tôi không muốn bản thân đi quá giới hạn.

Tôi nhẹ nhàng ngồi dậy, mặc quần áo chỉnh tề và ra khỏi hang.

Trước khi xoay người bước đi, tôi đã nhìn anh chăm chú, như muốn lưu tất cả vào trong bộ nhớ của mình. Đó là một hình ảnh tuyệt đẹp, người con trai mặc chiếc áo màu trắng, gương mặt tuấn mỹ với đôi mắt nhắm nghiền. Hơi thở đều đều vang lên, đôi môi vẫn mím chặt. Hai cánh tay đã từng ôm trọn lấy tôi giờ đây lại nằm gọn dưới nền đất lạnh lẽo.

Tôi nghe có tiếng gió thổi qua, phảng phất trong đó là một sự day dứt vô cùng lớn. Phải, tôi thật sự không muốn buông tay một chút nào... Nhưng rồi lại không thể tự lừa dối bản thân mình. Tôi quyết định ra đi.

Chưa bao giờ trong cuộc đời này, tôi đưa ra một quyết định khó khăn đến thế.

Tôi không chờ anh tỉnh dậy để nói lời từ biệt. Vì tôi biết anh sẽ không để tôi ra đi. Nhưng mà, người anh nói muốn bảo vệ, giờ đây đã không cần tới sự bảo vệ của anh nữa. Tôi sẽ sống một cuộc sống không có Trịnh Du Hạo, tựa như chưa bao giờ quen anh, cũng chưa bao giờ yêu anh.

Tôi đến Bắc Kinh sinh sống, vừa làm việc vừa tiếp tục học. Cuộc sống mặc dù rất khó khăn nhưng nó không khiến tôi nản chí. Nhìn đi nhìn lại những ngày tháng đã qua, từng tờ lịch bị tôi xé ra khỏi quyển lịch, tôi đều không vứt đi mà giữ chúng lại bên mình.

Thời gian thấm thoát trôi qua, đã mười năm kể từ ngày đó tôi không còn gặp lại anh nữa.

Chỉ trừ có một lần, tôi thấy hình ảnh anh trên tivi chiếu vào 8 giờ tối ngày chủ nhật (3 năm trước). Khi người ta nhắc đến tên anh. Lúc đó tôi đang dùng kim khâu lại chiếc áo bị rách. Ba từ “Trịnh Du Hạo” vang lên bên tai, khiến lòng tôi trở nên xáo trộn hoàn toàn. Chiếc kim bị chệch khỏi quỹ đạo mà đâm vào đầu ngón tay cái. Máu chảy ra, tôi vẫn không cảm thấy đau đớn gì, cũng không có ý định rút chiếc kim đang dần cắm sâu vào đầu ngón tay. Nhưng tôi cảm nhận rõ một điều, đó là trái tim tôi đang đập loạn nhịp. Suốt bảy năm qua, tôi đã nghĩ rằng có thể quên đi anh, nhưng rồi nhìn lại mới thấy, mọi chuyện tựa như mới chỉ ngày hôm qua.

Anh giờ đây đã là chủ của một công ty lớn tại Đài Bắc. Còn tôi, chẳng qua chỉ là một nhân viên cón con trong cái cửa hàng thời trang nhỏ bé giữa cái thành phố Bắc Kinh đông đúc này.

Bắc Kinh mùa đông có tuyết rơi, người ta đưa nhau đi trượt tuyết, trượt băng, còn tôi chỉ đứng từ xa và nhìn lại... hướng về một nơi nào đó trên bầu trời... cảm nhận sự trống rỗng đang từng ngày vơi đi trong một mỗi.

Tôi đã từng hỏi bản thân mình, nếu ngày đó tôi không bỏ đi, có phải giờ đây chúng ta sẽ sống hạnh phúc trong căn nhà gỗ gần bờ biển. Tôi sẽ gọi anh hai tiếng “anh trai” ? Và lao vào lòng anh như khi còn là đứa trẻ 8 tuổi ?

Xa rồi... thật sự xa quá rồi.

Tôi giờ lại từng ngắm hình chụp chung với anh, ôm chặt lấy chiếc lọ thủy tinh ghi điều ước của 20 năm về trước. Đôi khi tự mỉm cười một mình, nhưng ai biết sau nụ cười đó là một trái tim tan nát ?

Tôi đã ngồi trước màn hình tivi, chăm chú ngắm nhìn hình ảnh anh trên bục cao của thành công.

Tôi đã đau lòng khi thấy anh và người con gái khác tuyên bố sẽ làm đám cưới.

Tôi đã chết lặng khi một năm sau đó, đám cưới của hai người diễn ra trong sự chúc phúc của mọi người.

Tôi dường như đã có thể chết đi, nhưng rồi hết lần này đến lần khác, tôi đều không thể làm được...

12. Chương 12

Tôi đã có lần muốn đến Đài Bắc tìm anh, nhưng rồi lại thôi. Tôi cứ sống như vậy, ngày qua ngày, tháng qua tháng, lâu dần đã qua những mười năm. Nếu tôi được như năm tám tuổi, mất đi toàn bộ ký ức của bản thân, thì có lẽ sẽ không đau lòng, không cảm nhận được sự co bóp dồn dập của trái tim mình mỗi khi nhìn thấy anh trên màn hình tivi. Đặc biệt là nụ cười ấy, bao nhiêu năm vẫn rạng ngời, đẹp lộng lẫy như một minh tinh hay diễn viên điện ảnh. Một người đàn ông thành công, một người chồng mơ ước của biết bao người phụ nữ, rốt cục lại chính là anh trai của tôi - Trịnh Du Hạo, là chồng của cô gái kia, cô ta là ai chứ, tại sao có thể khiến anh yêu ? Tôi không biết đã đặt ra bao nhiêu câu hỏi cho suy nghĩ này, nhưng chỉ có duy nhất một câu trả lời, đó là cô ấy xinh đẹp hơn bất cứ người con gái nào khác. Cô ấy có đôi mắt to tròn, đen nhánh, hàng lông mày lá liễu, bờ môi lúc nào cũng đỏ mọng như nước kia. Dáng hình thon thả, gương mặt tựa như búp bê bằng sứ. Cô ấy đẹp và quyến rũ, thông minh nhưng không tỏ ra kiêu ngạo, là người phụ nữ hoàn hảo, được người khác ca tụng... Còn tôi chẳng là gì, thậm chí không đủ tư cách đem ra so sánh với hai từ “chị dâu”.

Bắc Kinh vào buổi đêm rực rỡ ánh đèn, tôi hòa mình vào dòng người đông đúc, lang thang trên mọi ngõ đường của thành phố. Tôi không biết mình đã đi những đâu, đi bao xa, tôi cứ đi mãi, ánh mắt hững hờ nhìn dòng người di chuyển xung quanh. Mọi chuyện xảy ra, có lẽ đã đi quá giới hạn của sự chịu đựng rồi.

Có vài bông tuyết nhỏ bé rơi xuống, đậu trên bả vai tôi. Tôi đứng lặng một chỗ, ngửa lên nhìn bầu trời đêm có thêm những bông hoa nhỏ bé trắng xóa đang rơi xuống. Một tiếng thở dài - Tuyết rơi rồi !

Tôi mặc kệ dòng người huyền ảo, lại bước tiếp trên con đường không của riêng ai. Thành phố đông đúc, nên con người cũng trở nên nhỏ bé hơn bao giờ hết, nhất là tôi chỉ có một mình dưới màn đêm lạnh lẽo này. Tôi cô đơn... Thực sự rất cô đơn.

...

Sáng hôm sau tỉnh dậy, tôi thấy trên người mình bám đầy tuyết. Nó dường như đã phủ kín cả cơ thể tôi.

Có tiếng động cơ xe ì ì vang lên, tôi quay qua nhìn chiếc ô tô bị tuyết che phủ. Người bên trong đang cố gắng khởi động nhưng mãi không được. Anh ta bỏ cuộc, mở cửa xe ra ngoài. Tôi vẫn ngồi thân ra tại chỗ đó, nhìn người đàn ông đang đứng bên cạnh chiếc xe của anh ta. Trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm xúc hồi hộp, trái tim tôi đập nhanh, hơi thở cũng rộn rập hơn. Tôi đưa tay lau đi đôi mắt đang nhòe ra của mình, nhưng lau mãi cũng chỉ thấy lờ mờ. Tôi đã nhận ra anh ấy.

“Anh trai !” Lời nói phát ra từ cuống họng khô rát của tôi, nhưng nó không đủ lớn để níu lấy đôi chân đang bước xa dần của anh. Tôi lết trên nền đất lạnh cóng, đập trên tuyết chạy theo anh, nhưng rồi lại bị vấp và ngã xuống đất. Chân tôi đau nhức, nó tê cứng lại khiến tôi không thể bước thêm một bước nào nữa. Bàn tay đã trở nên tím bầm lại, tôi đưa nó chạm vào không trung, cố gắng nắm lấy hình bóng đang khuất dần trước tầm mắt. Tôi gọi tên anh, nước mắt đồng thời chảy ra ướt đầm trên gương mặt, nó mau chóng khô lại, lạnh lẽo và ran rát.

Anh ấy đi thật rồi, đi xa rồi, tôi không còn cơ hội để gọi tên anh nữa.

Những người xung quanh nhìn tôi, họ chỉ lắc đầu, sau đó bước ngang qua, không ai còn để ý thấy một cô gái đang nằm dài trên mặt tuyết. Có vài đứa trẻ nặn bóng tuyết ném những hình tròn vo đến chỗ tôi. Từng quả bóng tuyết ném đến và vỡ tan ra, tôi không cảm thấy gì, đầu óc choáng váng, và trong màn tuyết trắng xóa, tôi thấy một bông hoa hồng trắng rơi ra từ cánh cửa xe ô tô.

Một cô gái xinh đẹp, kiều diễm bước xuống xe. Tiếng giày cao gót lạch cạch vang lên bên tai, để dày nghiền nát cánh hoa hồng trắng. Nước mắt tôi ứa ra, tôi ngước lên nhìn cô ta, trong lòng lại đau nhói, người phụ nữ đó không phải chính là chị dâu của tôi hay sao ? Hoa hồng trắng... Lâu lắm rồi tôi không còn nhìn thấy nó, lâu lắm rồi không còn ngửi mùi hương của nó. Không ngờ ngày nhìn thấy, lại là lúc nó bị người ta chà đạp.

Tôi cảm nhận thấy sự mệt mỏi của bản thân mình. Tôi kiệt sức và không thể đứng dậy để bước tiếp trên con đường này. Có lẽ, tôi nên từ bỏ thì hơn. Đã từ lâu, tôi không còn lý do để sống tiếp. Đây, hẳn là cơ hội mà ông trời ban cho tôi.

Cuộc đời với cái kết bi đát ?

Đôi mắt tôi dúi lại và nhắm nghiền. Điều tôi thấy, không còn phải là bông hoa hồng trắng hay đôi giày cao gót đen bóng của người phụ nữ kia, mà là hình ảnh của anh, lúc anh đang mỉm cười trên màn hình tivi. Lúc anh ôm chặt lấy tôi và nói “Đừng sợ, hãy đẩy nỗi sợ hãi đó sang cho anh”... “Em là đứa trẻ ngốc nghếch, lúc nào cũng đem phiền toái đến cho người khác”... “Em lại gần đây một chút, anh không thể tìm thấy em”

“Anh trai, nếu một ngày nào đó em biến mất, anh có đi tìm em hay không ?”

...

13. Chương 13

Tôi tỉnh dậy và thoát khỏi cơn ác mộng với con quỷ mắt xanh lè. Đã lâu lắm rồi tôi không còn mơ thấy giấc mơ đó. Tôi nhớ có người đã từng kể với tôi câu chuyện về con quỷ mắt xanh. Người khơi mào nỗi ám ảnh về bóng đêm vào mỗi buổi tối là anh. Vì những câu chuyện ma đó, mà đêm nào tôi cũng phải ôm gối chạy tới phòng anh, đập cửa ỳnh ỳnh khiến cho ba mẹ phải quát lên giận dữ “Sao còn chưa chịu đi ngủ”... “Hứa Oanh, con muốn ăn đòn phải không ?”... “Hai đứa có thôi ngay mấy trò quậy phá đi được không ?”...

Bên ngoài có tiếng mở cửa, một cô gái với mái tóc ngắn màu vàng nhạt bước vào, tiếng giày cao gót vang lên đều đều. Cô ấy nở nụ cười, sau đó ngồi xuống chiếc ghế ở gần giường bệnh tôi đang nằm. Lúc cô ấy cười, ẩn hiện hai má lúm đồng tiền, nhìn nó thật đáng yêu, tôi cũng muốn có má lúm đồng tiền giống như cô ấy.

“Xin chào, cô ổn không ?”

Chị dâu hỏi tôi có ổn không ? Tôi phải trả lời như thế nào , nói dối hay nói thật. Nếu nói thật, tôi phải nói với cô ấy rằng tôi không ổn, tôi đang ghen tị với cô ấy, bởi vì cô ấy đã cướp mất người anh trai của tôi. Còn nếu nói dối thì sao ?... Tôi không muốn, tôi không phải một kẻ dối trá.

Nhưng lần này, tôi sẽ thủ vai một kẻ dối trá.

“Tôi ổn, cảm ơn cô”

“Tôi thấy cô ngất xỉu bên ngoài trời, cho nên đã đưa cô tới bệnh viện. Cô có chắc là mình ổn không ? Lát nữa chồng của tôi sẽ đến đây, tôi sẽ bảo anh ấy đưa cô về nhà”.

“Không cần, tôi có thể tự về được, cô không cần lo cho tôi. Dù sao cũng cảm ơn cô. Nếu không có cô, tôi có lẽ đã chết rồi”.

Cô ấy mỉm cười hiền từ, bàn tay ấm áp len lỏi vào bàn tay tôi, ôm chôn lấy nó, bao bọc nó giống như anh trai.

Cảm giác ở gần cô ấy không đến nỗi tệ, cách cô ấy nói chuyện, hành động cử chỉ đều rất nho nhã và cẩn trọng.

Cô ấy lại tiếp lời “Không có gì đâu, nếu ai ở vị trí như tôi cũng sẽ giúp đỡ cô như vậy. Trên đời này còn có rất nhiều người tốt”.

Tôi cúi mặt, không hiểu sao lúc này lại muốn khóc. Tôi không nên như vậy, cho dù có nhớ anh trai đến đâu, có muốn gặp anh đến đâu, cũng không thể để cô ấy nhìn ra. Tôi vừa cúi mặt, vừa trả lời “Cô nói rất đúng”.

“Tôi phải đi rồi, anh ấy đang đợi tôi ngoài kia”.

“Cảm ơn cô, đi đường bảo trọng”

Cô ấy không nói lời nào nữa, rời khỏi ghế và đi mất.

... Chờ bóng dáng cô ấy khuất dần sau cánh cửa, tôi chạy tới cửa sổ, mở tung nó ra. Từng đợt gió lạnh thổi vào khiến tôi run bần bật. Tôi nhìn xuống phía dưới, nơi có một chiếc ô tô đen bóng đang đậu gần đó, một người đàn ông đang đứng dựa vào thân xe, ánh mắt hướng tới người phụ nữ đang bước ra từ đại sảnh của bệnh viện.

Bên ngoài, tuyết vẫn đang rơi. Người con gái đó đi đến chỗ anh, ôm chầm lấy anh. Còn anh thì sẵn sàng dang rộng vòng tay của mình để ôm trọn lấy cô ấy, che chở cho cô như đã từng làm với tôi.

Anh ấy, có lẽ đã không còn nhớ đến tôi.

Nhưng tôi thì luôn nhớ...mãi nhớ... chưa quên dù chỉ một giây phút nào.

Vào một buổi chiều mùa thu, tôi rời khỏi nhà.

Tôi đã đi trên con đường rụng đầy lá đỏ, còn anh thì vẫn dáng hình đó, đứng tựa mình vào thân xe ngừng chờ. Bản nhạc chuông điện thoại vang lên, ngọt ngào, ấm áp, tôi đắm chìm trong giai điệu đó, ngắm nhìn gương mặt tuấn mỹ của anh. Đây là thời khắc lắng đọng trong trái tim tôi, thời khắc đầu tiên tôi nếm thử mùi vị rung động của tình yêu ... nó thật tuyệt vời biết bao.

...

Tôi đã tưởng rằng, mọi chuyện từ đây sẽ kết thúc. Nhưng thật không ngờ, vài ngày sau đó tai ương lại đổ xuống, ông trời dường như không muốn tôi và anh ấy được sống yên ổn. Bản tin thời sự lúc 8 giờ tối lại đưa tin về vụ máy bay từ Bắc Kinh tới Đài Bắc gặp nạn. Hành khách ngồi trên chiếc máy bay đó bao gồm cả

anh và người chị dâu tôi đã gặp. Hai người họ, đến giờ vẫn không biết chắc chắn còn sống hay đã chết, tất cả còn đang được phóng viên và cảnh sát ở khu vực xảy ra tai nạn điều tra làm rõ.

Tôi với vội chiếc áo khoác lông của mình, chạy như bay ra khỏi nhà. Mặt tôi xám ngoét lại. Tôi có cảm giác lồng ngực như bị quá tải, khó thở, dồn dập, bất an vô cùng. Tôi vừa đi vừa nói nhảm trong miệng, cầu mong rằng sẽ không có chuyện xấu gì xảy ra.

Tôi đã tin tưởng rằng anh trai của tôi sẽ không sao, bởi vì anh ấy là một người tốt. Người tốt thì sẽ được ông trời phù hộ.

Tôi nắm chặt lấy chiếc lọ ghi điều ước của mình 20 năm về trước. Kể từ khi tôi nhìn thấy mảnh giấy ghi điều ước của mình, tôi đã không còn dám ước thêm bất cứ điều gì nữa. Nhưng lần này, tôi đã viết ra điều ước hiện tại của mình và cho vào trong lọ. Tôi mong rằng nó sẽ linh ứng. Chỉ một lần thôi, tôi không muốn anh ấy ra đi như vậy, tôi còn chưa kịp nói bất cứ điều gì với anh. Làm sao, anh ấy có thể rời bỏ tôi được chứ ? Tôi còn chưa nói với anh ấy điều tôi muốn nói mười năm về trước.

...

14. Chương 14

Anh vẫn ở đây, nhưng không thể cùng tôi đi leo núi, không thể nắm lấy tay tôi đi trên bãi biển đầy nắng và gió, tôi chỉ có thể nhìn thấy anh, mà mãi mãi không thể chạm tới tâm hồn anh, cảm xúc của anh. Linh hồn của anh đang chu du một nơi nào đó trong giấc mộng xa vời, mà trong đó, có lẽ không có hình bóng của một người em gái bé nhỏ ngày nào.

Tôi yêu thích những bông hoa hồng trắng, không đơn thuần vì vẻ đẹp thuần khiết, trong sáng của nó, mà còn là vì anh. Ngày đầu tiên tôi nhìn thấy, là lúc anh cầm bó hoa đến trước mặt tôi, anh đã từng nói “Nếu em thích, sau này ngày nào anh cũng sẽ hái nó về cho em”. Lời hứa đó, anh còn nhớ không ? Chắc là thật sự đã quên mất từ lâu rồi. Làm sao anh có thể nhớ nổi đứa em gái đáng ghét và ích kỉ này.

....

Tôi đứng trước cửa phòng bệnh, nhìn vào bên trong, chỉ là một căn phòng trống trơn với thân hình cao lớn nhưng yếu ớt xanh xao của một người đàn ông xa lạ. Cái xa lạ đó, khiến trái tim tôi rỉ máu một cách đau đớn. Thân hình đó, bàn tay đó, hơi thở đó, không ai khác mà là anh, nhưng khoảng cách của sự khác biệt lớn nhất chính là gương mặt dường như đã bị hủy hoại.

Có người đặt tay lên vai tôi. Sau vài giây sững sờ, tôi quay người lại, đối diện với người phụ nữ xinh đẹp như một minh tinh điện ảnh. Tôi bàng hoàng nhìn cô ấy, không biết phải giải thích gì về sự có mặt của mình.

Tôi bước ngang qua cô, như đang chạy trốn chính sự thật phũ phàng này.

Nhưng bàn tay người phụ nữ kia đã nắm chặt lấy cổ tay tôi. Cô ta nhìn yếu ớt và mỏng manh như vậy, nhưng tại sao sức lực lại có thể mạnh mẽ và nhẫn tâm như thế.

“Chị”

Cô ấy không cười, không khóc, gương mặt không chút biểu cảm, điều đó càng khiến tôi sợ hãi hơn bao giờ hết.

“Tôi đã nghĩ chị sẽ ngồi chung máy bay với anh ấy” Sau câu nói ấy, tôi nín lặng nhìn chị.

Cô cười nhạt, sau đó quay sang nhìn tôi, ánh mắt ngập tràn oán hận.

Nhưng... Tôi đã làm gì, tôi đã làm gì khiến cô ấy phải dùng ánh mắt đó để nhìn tôi ?

Lúc này, tôi giống như một kẻ vô tội, bị người ta dồn vào con đường cùng không có lối thoát.

Tôi từng tưởng tượng ra cảnh mình bị phát hiện khi chạm mặt họ trên đường. Nếu anh ấy có nhận ra tôi, tôi cũng sẽ tỏ ra không quen biết, nhanh chóng bước ngang qua mặt họ. Đồng nghĩa với việc, giữa tôi và anh không có bất cứ quan hệ gì.

Nhưng lúc tôi ngất đi giữa cơn mưa tuyết tuyết đẹp, khi mở mắt ra, tôi đã thấy anh, dường như mọi suy nghĩ đó đã tiêu tan.

“Cô không có lời gì để nói sao ?”

Chị hỏi tôi. Tôi đang ngơ ngác giữa câu hỏi này, lại một câu hỏi khác đè nặng lên bờ vai.

“Cô thật sự không có, hay là cô vẫn còn muốn che giấu, vẫn còn muốn tỏ ra như giữa hai người không có bất cứ mối quan hệ nào ?”

“Chị”

Cô nâng tay tôi lên, giật mạnh đến gần mình. Ánh mắt cô sắc lẹm như dao cứa, lúc cô trợn lên như hiện rõ cả một màn đêm mịt mù đến đáng sợ.

Người phụ nữ trước mắt tôi nói như hét lên “Cô đừng giả vờ, cô và anh ấy là cái gì của nhau tôi đều biết rất rõ. Hôm cô ngất đi, người đưa cô tới bệnh viện không phải tôi mà là Du Hạo. Anh ấy nói cô là em gái, là vì cô giận anh ấy nên mới bỏ đi biệt tích. Tôi không tin, lý do cô bỏ đi không chỉ đơn thuần đến như vậy. Du Hạo mặc dù biết cô ở đâu, anh ấy cũng không muốn tìm cô, nhưng lúc nào anh ấy cũng nhắc tới cô. Cô là con hồ ly tinh, nếu không phải cô nộp đơn xin việc vào tập đoàn K, thì có lẽ anh ấy sẽ không rời Đài Bắc đến đây, cũng sẽ không phải trở về vợ vã như vậy. Hoa hồng trắng sao ? Trịnh Hứa Oanh, tôi căm ghét loại hoa này đến tận xương tủy cô biết không ?... Hức...hức” Nói đến đoạn, người phụ nữ này rơm rớm nước mắt, gương mặt xinh đẹp chẳng mấy chốc đã nhòe nhoẹt. Tất cả dồn nén bấy lâu nay, đến hôm nay cũng đã tuôn ra ào ạt rồi.

Thì ra, mọi chuyện về tôi anh đã biết từ lâu. Anh sợ tôi sẽ lại xa lánh anh, vì vậy, anh mặc nhiên như không hề thấy tôi trước mắt... Để rồi cả hai nhận lại kết cục như ngày hôm nay.

Tôi đau đớn cúi gục mặt xuống, như đem cả sức nặng níu lấy cánh tay cô ấy. Cô ấy vẫn đứng nguyên chỗ cũ, từng giọt...từng giọt nhỏ xuống nền gạch bóng loáng của bệnh viện.

“Cô là một phần quan trọng trong cuộc đời Du Hạo, không có cô, anh ấy chỉ như đang tồn tại trên cõi đời này, thể xác anh ấy bên cạnh tôi nhưng trái tim dường như lại ở một nơi khác. Tôi yêu anh ấy. Nhưng tôi không thể khiến anh ấy yêu tôi, đó là điều thất bại lớn nhất trong cuộc đời của Đào Nhiên này”.

“ ... ”

“Tại sao cô không nói gì ? Cô đang thương hại tôi đó sao ?”

“ ... ”

“Tại sao không nói đi” Thẩm Nhiên dồn mọi sự tức giận đổ lên người tôi. Cô ấy đẩy tôi ngã xuống đất, âm thanh lộc cộc của tiếng giày cao gót vang lên dồn dập xung quanh tôi. Tựa như một bản nhạc ồn ào phá nát tâm can con người.

Cô ấy mắng chửi tôi, đánh đập tôi. Tôi vẫn sẽ nín lặng chịu đựng. Tôi coi đó là hình phạt xứng đáng với bản thân mình. Không oán trách, không ca thán, cũng không lên tiếng bào chữa. Tôi chấp nhận, chấp nhận toàn bộ. Trái tim tôi đau dứt từng cơn, tôi chỉ ước mình có thể chết ngay lúc này.

Đau đớn hơn khi nhận được thông báo của bác sĩ “Người nhà bệnh nhân nên chuẩn bị trước tinh thần. Nếu sau đêm nay anh ấy vẫn không tỉnh lại, tôi nghĩ có khả năng rất lớn sẽ trở thành người thực vật”.

Câu nói đó như tiếng sấm dội thẳng đến tai tôi, tôi bàng hoàng dựa người vào bức tường phía sau lưng mình. Còn người phụ nữ kia vì gặp cú sốc quá lớn đã ngất lịm khi câu nói còn chưa kịp kết thúc.

Có lẽ kể từ giây phút này, trái tim tôi đã chết... thật sự đã chết hay đã bị ai đó nhúng xuống đáy bùn lầy lạnh lẽo.

15. Chương Cuối

Mùa đông của Bắc Kinh rất lạnh, cảnh vật không còn tươi xanh như mùa xuân, mùa hạ hay lung linh như mùa thu.

Năm nay tuyết rơi muộn hơn những năm trước. Ngoài trời gió thổi vi vu, những làn gió chu du bay nhảy khắp mọi góc ngách của thành phố.

Tôi đưa ánh mắt mờ mờ của mình nhìn lên khoảng trời bao la với những bông tuyết trắng xóa được ánh đèn điện cấp áp chiếu tới. Chúng lung linh huyền ảo, tựa như một bức tranh tuyệt đẹp của tạo hóa. Nhưng vẻ đẹp đó đối với tôi cũng giống như một chút kí ức buồn sót lại về anh.

Khoảng cách giữa ngày và đêm, một lần nữa đem tôi trở về với sự thật khốc liệt.

Đã 30 ngày kể từ khi anh ấy rời khỏi thế giới này. Tôi vẫn vậy, không khóc không cười. Nước mắt hay nụ cười trong tôi dường như đã trở nên chai sạn giữa khoảng cách sinh ly tử biệt.

Cái quy luật chung của mỗi con người, dù giàu có hay nghèo hèn, dù hạnh phúc hay đau khổ, đến cuối cùng cũng trở về với hai từ “cát bụi”.

Tôi chỉ hối hận một điều, suốt mười năm tôi sống lưu lạc bên ngoài, cuối cùng lại bỏ lỡ giây phút đáng quý nhất.

Anh ra đi trong một buổi chiều cuối thu. Hình ảnh chiếc lá vàng lung lay rời cành cây như in đậm vào tâm trí tôi.

Lòng bàn tay anh lạnh ngắt, gương mặt nhợt nhạt lại càng u ám hơn. Tôi ôm chặt lấy anh, gọi tên anh, cố gắng níu giữ anh ở lại với cuộc sống này. Nhưng tất cả đều trong vô vọng.

Anh phải đi rồi, không ai có thể ngăn lại điều đó.

....

Tôi quỳ trên nền đất, lòng bàn tay chống xuống nâng đỡ một phần cơ thể. Lạnh lẽo sao ? Tôi vốn dĩ đã không còn cảm giác nữa. Tôi đưa ánh mắt nhìn về nơi xa xăm nào đó phía chân trời. Nụ cười trên môi ẩn hiện một nỗi niềm chua xót “Anh à, ở nơi đó, anh có hạnh phúc không ?”

....

“Anh đừng lo lắng cho em nữa nhé, em vẫn sẽ nói câu cũ thôi ”Em ổn mà !” Chỉ có điều, mùa đông năm nay lạnh lắm, nó kéo dài mãi. Em không biết phải làm cách nào để sưởi ấm bản thân trong những ngày giá rét thế này nữa. Có lẽ, em đã quên mất cách để giữ ấm cơ thể mình mất rồi.

Ngốc thật !

Như anh nói đấy, em là đứa trẻ ngốc nghếch, lúc nào cũng đem phiền toái tới cho anh hết cả. Nhưng bây giờ anh có thể an tâm rồi. Em không mang phiền toái tới cho anh nữa, cho dù có muốn cũng không được. Anh đi rồi, em chỉ có thể chôn dấu tất cả phiền toái đau thương trong lòng.

Nếu một ngày nào đó gặp lại nhau giữa phố phường đông đúc nhộn nhịp, anh hãy cứ làm như không quen em nhé. Bởi vì chúng ta sẽ làm quen lại từ đầu. Em sẽ không phải Trịnh Hứa Oanh nữa đâu, em không muốn làm em gái anh nữa. Em ghét cảm giác đó lắm, nó khiến em thấy khó chịu hơn là vui vẻ tiếp nhận.

Hãy là như vậy, để em có thể đường đường chính chính đem hạnh phúc đến chỗ anh !”

...

Sáng hôm sau, người ta phát hiện một cô gái nằm trên tầng cao nhất của bệnh viện, thân thể tái ngắt lại, lạnh cóng. Lòng bàn tay cô nắm chặt cành hoa hồng trắng.

Có người đã phát hoảng kêu lên “Cô ấy chết thật rồi ư ?”

Ông bảo vệ của bệnh viện thấy cảnh tượng này cũng đau lòng nói “Mặc dù là tuyết đầu mùa, nhưng lượng tuyết rơi xuống cũng đủ phủ kín mọi nơi, dày đến 8cm đấy. Ai có thể sống nổi qua cái đêm đông khốc liệt tại nơi này”

...

Cho dù có thể nào đi chăng nữa, hãy cứ tin rằng, tôi và anh ấy có thể gặp lại nhau trong một khoảng thời gian nào đó do số mệnh sắp đặt.

Tựa như hai người xa lạ, rung động ngay từ ánh nhìn đầu tiên....

—“Hãy là như vậy, để em có thể đường đường chính chính đem hạnh phúc đến chỗ anh !”—

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-trai-de-em-yeu-anh-duoc-khong>